

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 347

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 aprilie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE SENATULUI			
13.		Decizia nr. 138 din 10 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală.....	4-6
— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 64/2004 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	2	Decizia nr. 147 din 15 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ¹⁴ din Codul de procedură penală.....	6-8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 100 din 22 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.....	2-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		166. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului privind aprobarea Reglementării tehnice „Ghid pentru proiectarea planurilor generale de aerodromuri”, indicativ GP 108-04	8

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 64/2004****privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul art. 41 alin. (3) și al art. 57 alin. (1) din Regulamentul Senatului, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 64/2004 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.254 din 27 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. XII — Comisia pentru administrația publică și organizarea teritoriului — domnul senator Neagoe Otilian, Grupul parlamentar al P.S.D., se include în componența comisiei în locul domnului senator Cozmâncă Octav, Grupul parlamentar al P.S.D.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 aprilie 2005, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 18 aprilie 2005.
Nr. 13.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 100

din 22 februarie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8
din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile
cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**

Constantin Doldur	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

de Dorica Iovanovici în Dosarul nr. 2.813/C/2004 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate, prin avocat Adrian Ioan Vilău. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia. În esență, susține că prin instituirea unei interdicții de înstrăinare a apartamentelor cumpărate de chiriași, în condițiile art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 sunt încălcate atât dispozițiile art. 44 din Constituție referitoare la dreptul de proprietate privată, cât și dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată

fundamentale și cele ale art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că legiuitorul are legitimarea constituțională să adopte o astfel de reglementare, în temeiul dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.813/C/2004, **Curtea de Apel Timișoara – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**, excepție ridicată de Dorica Iovanovici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție. În esență, se susține că inalienabilitatea temporară a unui bun, instituită prin prevederile art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995, încalcă dreptul de dispoziție al proprietarului și este incompatibilă cu caracterul de drept exclusiv și absolut al dreptului de proprietate, așa cum este statuat prin prevederile art. 480 din Codul civil și garantat prin dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi.

Curtea de Apel Timișoara – Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că interdicția legală temporară de înstrăinare a imobilelor cu destinația de locuință, cumpărate în baza prevederilor Legii nr. 112/1995, este conformă regimului constituțional al proprietății, respectiv prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Mai mult, se mai arată că această măsură este justificată de împrejurarea că imobilul cu destinația de locuință a fost dobândit în condiții specifice, printre care prețul mic de vânzare, destinat a asigura protecția socială a chiriașilor, iar aceste condiții nu sunt de natură să anuleze prerogativele dreptului de proprietate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că interdicția temporară de înstrăinare prevăzută de textul de lege criticat reprezintă o limitare a uneia dintre prerogativele dreptului de proprietate, conformă cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, fiind justificată de anumite considerente de natură economică și socială, datorate condițiilor specifice prevăzute pentru dobândirea proprietății asupra acestor imobile.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens precizează că legiuitorul are legitimarea constituțională de a institui o interdicție temporară de înstrăinare a locuinței dobândite în proprietate, în condițiile Legii nr. 112/1995, în conformitate

cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

Art. 9 alin. 8: *„Apartamentele dobândite în condițiile alin. 1 nu pot fi înstrăinate 10 ani de la data cumpărării.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi, al căror conținut este următorul: *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate.”* Critica de neconstituționalitate se bazează pe susținerea că este încălcat dreptul de dispoziție al proprietarului, ceea ce este incompatibil cu caracterul de drept exclusiv și absolut al dreptului de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că textul de lege criticat instituie o incapacitate temporară de înstrăinare a locuințelor care au fost dobândite în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului. Potrivit acestui text, chiriașii care au cumpărat apartamentele ce nu s-au restituit în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, în condițiile art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, nu le pot înstrăina timp de 10 ani de la data cumpărării.

Interdicția temporară de înstrăinare, prevăzută la art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995, reprezintă o limitare a unuia dintre atributele dreptului de proprietate, și anume a dispoziției, în deplină conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora *„Conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege”*. Așa fiind, intră în puterea Parlamentului, ca *„unică autoritate legiuitoare a țării”*, conform art. 61 alin. (1) din Constituție, dreptul de a decide instituirea unei asemenea interdicții temporare de înstrăinare, interdicție care, de altfel, era cunoscută de autorul excepției încă din momentul în care acesta a optat pentru dobândirea dreptului de proprietate asupra locuinței deținute până în acel moment, în calitate de chiriaș. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 304 din 10 iulie 2003,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 12 august 2003. Soluția pronunțată în decizia anterior menționată, precum și considerentele pe care aceasta s-a

bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Dorica Iovanovici în Dosarul nr. 2.813/C/2004 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 22 februarie 2005.

PREȘEDINTE,
CONSTANTIN DOLDUR

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 138

din 10 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena Trandafir, prin mandatar Diana Oancea, în Dosarul nr. 1.826/2004 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece textul criticat instituie o procedură specială care se aplică fără nici un fel de discriminări tuturor persoanelor aflate în situații juridice identice. De altfel, asupra prevederilor art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 439 din 26 octombrie 2004, ocazie cu care a constatat că textul analizat nu înfrânge dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.826/2004, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Elena Trandafir, prin mandatar Diana Oancea, în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe pronunțate de judecătoria, prin care s-a respins plângerea formulată împotriva ordonanței de neprimire în judecată dispusă de parchet.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, deoarece instanța este obligată să se pronunțe asupra plângerii formulate în termen de 20 de zile. Acest termen este însă foarte scurt și nu permite tuturor persoanelor cercetate să beneficieze de toate garanțiile procesual penale la fel ca inculpații trimiși în judecată prin rechizitoriu. Se creează astfel o vădită inegalitate între cele două categorii de persoane.

De asemenea, hotărârea pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) al aceluiași art. 278¹ poate fi atacată numai cu recurs, fiind analizată în cele două căi procesuale de 4 judecători în total, în timp ce ceilalți făptuitori au la dispoziție și calea de atac a apelului pentru soluțiile pronunțate de instanțele de judecată sesizate prin rechizitoriu, cauza acestora din urmă fiind analizată în cele trei căi de jurisdicție de un număr total de 6 judecători.

Tribunalul Constanța — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece textul legal criticat, care prevede obligația instanței de a rezolva în cel mult 20 de zile plângerile formulate împotriva

soluțiilor de netrimiteră în judecată, nu permite părților implicate să își exercite dreptul la apărare sau să fie legal citate, așa cum se procedează în cauzele care se judecă potrivit procedurii obișnuite. Acest termen scurt este inechitabil pentru părțile care nu se pot prezenta în instanță din motive obiective — stare de sănătate, lipsa temporară a mijloacelor materiale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece spre deosebire de situația sesizării instanței de judecată prin rechizitoriu, în cazul soluționării plângerilor împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, instanța nu judecă infracțiunea care a făcut obiectul urmăririi penale, ci verifică doar rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza materialului existent la dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate. Termenul de 20 de zile stabilit prin art. 278¹ alin. 12 din Codul de procedură penală urmărește în mod explicit asigurarea celerității procedurii, iar instituirea unui tratament juridic diferențiat față de cauzele în care instanța a fost sesizată prin rechizitoriu nu poate fi privită ca o încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, atât timp cât situațiile avute în vedere sunt diferite.

De asemenea, instituirea căii de atac a recursului în ipotezele reglementate de textul legal criticat are ca temei natura juridică distinctă a plângerii îndreptate împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al soluțiilor de neurmărire penală, sub aspectul legalității și temeiniciei acestora.

De altfel, exercitarea unei opțiuni în stabilirea căilor de atac în aceste situații este realizată de legiuitor în temeiul competenței sale prevăzute de art. 126 alin. (2) și de art. 129 din Constituție, fără a încălca egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece stabilirea unei singure căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanța de judecată, potrivit art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, nu poate fi caracterizată ca o discriminare în raport cu părțile din alte categorii de procese, tocmai pentru că situațiile juridice sunt diferite.

Stabilirea termenului de 20 de zile pentru soluționarea plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței de netrimiteră în judecată urmărește în mod explicit asigurarea celerității procedurii, nefiind de natură să încalce prevederile art. 16 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată [...]*

Hotărârea instanței pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice persoane ale căror interese legitime sunt vătămate. [...]

Instanța este obligată să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice, de îndată și motivat, persoanei care a făcut plângerea, modul în care aceasta a fost rezolvată.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală s-a mai pronunțat, statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 439 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.263 din 28 decembrie 2004, pronunțându-se în legătură cu critica potrivit căreia art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la principiul egalității, Curtea a constatat că textul legal criticat este în deplină concordanță cu art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Prin dispozițiile legale criticate s-a prevăzut posibilitatea atacării rezoluțiilor sau ordonanțelor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror, pe calea sesizării instanței de judecată căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

Fiind vorba de dispozițiile de procedură judiciară pe care legiuitorul are competența să le adopte potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, excepția ridicată în cauză nu ar putea fi admisă decât în cazul în care aceste dispoziții ar contraveni normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală.

Susținerea autorului excepției în sensul că dispozițiile legale atacate ar contraveni prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi este nefondată, deoarece nu implică un tratament juridic diferențiat față de persoane aflate în aceeași situație juridică.

În ceea ce privește alin. 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, stabilirea unei singure căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță potrivit alin. 8 lit. a) și b) din același articol nu poate fi caracterizată ca o discriminare în raport cu părțile din alte categorii de procese, tocmai pentru că situațiile juridice sunt diferite, iar pe de altă parte, Constituția nu prevede obligativitatea reglementării în toate cazurile a două căi de atac.

Termenul de 20 de zile, stabilit prin art. 278¹ alin. 12 din Codul de procedură penală, pentru soluționarea plângerii împotriva rezoluției sau a ordonanței de netrimiteră în judecată urmărește în mod explicit asigurarea celerității procedurii, stabilirea acestui termen nefiind de natură să încalce prevederile constituționale invocate. Ținând seama de natura cauzelor reglementate prin dispozițiile legale atacate, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul urmăririi penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimiteră în judecată emisă

de procuror, nu se poate pune problema inegalității de tratament în ceea ce privește exercitarea dreptului la apărare al părților din procesele în care instanțele sunt investite cu judecarea unei fapte penale, în care judecătorii sunt chemați să stabilească existența infracțiunii, vinovăția și răspunderea juridică a persoanelor trimise în judecată. Situațiile juridice nefiind identice, diferența de tratament juridic se justifică. Părțile implicate în cauzele reglementate

de art. 278¹ din Codul de procedură penală au posibilitatea să se apere, fără nici o discriminare, prin mijloacele și limitele cerute de natura acestor cauze.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 și 12 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena Trandafir, prin mandatar Diana Oancea, în Dosarul nr. 1.826/2004 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 147

din 15 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marcel Stuparu în Dosarul nr. 3.054/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10 martie 2005 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării la data de 15 martie 2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.054/2004, **Înalta Curte de Casație și**

Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală.

Excepția a fost ridicată de Adrian Marcel Stuparu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale aflate în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, potrivit textului legal criticat, instanța de judecată verifică hotărârile atacate pe baza lucrărilor, a materialului din dosar și a oricăror înscrisuri noi prezentate. Prin urmare, singura probă care poate fi administrată în calea de atac a recursului este proba cu înscrisuri, fiind imposibilă administrarea altora, cum ar fi proba cu martori. În consecință, se consideră că prin această reglementare este îngreunat dreptul la un proces echitabil.

Autorul excepției mai susține că art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală aduce atingere și dreptului la apărare, întrucât în faza recursului constatările de fapt reținute pe baza unor probe deja administrate nu pot fi înlăturate prin probe testimoniale. Cum textul legal criticat interzice administrarea unor astfel de probe, este evident că partea nemulțumită de hotărârile anterioare nu își poate exercita pe deplin dreptul la apărare.

În esență, autorul excepției critică de fapt redactarea eliptică a textului care, în opinia sa, ar trebui completat, mai cu seamă pentru cauzele care se judecă doar în două grade de jurisdicție.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală opinează că soluționarea cauzei depinde de modul de interpretare a dispozițiilor legale criticate în raport de prevederile constituționale ale art. 21 și 24. De asemenea, consideră că art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală nu contravine, ci este în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece asupra dispozițiilor legale criticate Curtea s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 240 din 12 septembrie 2002 și nr. 135 din 23 martie 2004, ocazie cu care s-a statuat că textul legal criticat oferă recurentului toate drepturile și garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Cu ocazia judecării apelului, inculpatul a avut posibilitatea de a cere administrarea probelor necesare pentru apărare și, în plus, potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, în cazul în care instanța constată că sunt necesare probe noi, poate să admită recursul și poate să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de recurs.

Regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, de competență exclusivă a Parlamentului și, prin urmare, legiuitorul are deplina libertate de a stabili competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu afectează dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime și nici dreptul acestora la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Această soluție rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, și ale art. 129 din Constituție, conform cărora, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

Nu poate fi primită nici critica potrivit căreia prevederile art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală aduc atingere dreptului la apărare, deoarece faptul că instanța de recurs nu poate administra probe testimoniale noi nu constituie o încălcare a art. 24 din Legea fundamentală. Inculpatul are posibilitatea de a cere administrarea probelor considerate necesare cu ocazia judecării apelului, iar, potrivit art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art. 385⁹ din același cod.

Totodată, potrivit art. 385¹⁵ alin. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, în cazul în care constată că sunt necesare probe noi, instanța de judecată poate să admită recursul și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de recurs.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: *„Instanța, judecând recursul, verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi, prezentate la instanța de recurs.”*

Instanța este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor de recurs invocate de procuror și de părți.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală se constituie în dispoziții de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, intră în competența exclusivă de reglementare a legiuitorului, cu condiția să nu aducă atingere altor principii constituționale.

Totodată se constată că nici o dispoziție din Constituție nu prevede obligativitatea existenței mai multor grade de jurisdicție și a mai multor căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești. Potrivit art. 129 din Legea fundamentală, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*. Prin urmare, legiuitorul constituant a lăsat legiuitorului ordinar libertatea de a stabili prin lege căile de atac.

În situația în care autoritatea legislativă, în acord cu Constituția și cu celelalte prevederi convenționale internaționale, a înțeles să instituie doar o singură cale de atac materializată în recurs, această din urmă instanță joacă și rolul instanței de apel, fiind obligată să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Pe cale de consecință, inculpatul are posibilitatea de a cere administrarea probelor considerate necesare, cu ocazia judecării apelului, iar, potrivit art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art. 385⁹ din același cod. Pe de altă parte, potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, în cazul în care constată că sunt necesare probe noi, instanța poate să admită recursul și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de recurs.

Or, de vreme ce, în cadrul unui proces judiciar penal aflat în singura cale de atac a recursului, partea interesată poate să își formuleze apărarea, așa cum crede de cuviință, nu se poate susține că prevederile legale criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale referitoare la liberul acces la justiție și la dreptul la apărare.

Aceasta, deoarece instanța de judecată este obligată să analizeze apărarea formulată de partea interesată, potrivit cerinței de a se pronunța asupra tuturor aspectelor de fapt și de drept, ceea ce implică și o eventuală administrare a unei noi probe cu martori, în măsura în care, evident, aceasta slujește principiului aflării adevărului.

Curtea mai constată că asupra dispozițiilor art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 240 din 12 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 744 din 11 octombrie 2002, prilej cu care a statuat că acestea sunt

constituționale. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marcel Stuparu în Dosarul nr. 3.054/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind aprobarea Reglementării tehnice „Ghid pentru proiectarea planurilor generale de aerodromuri“, indicativ GP 108-04

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 106 din 12 octombrie 2004 al Comitetului tehnic de specialitate — CTS 9, Procesul-verbal de avizare nr. 39 din 15 octombrie 2004 al Comitetului tehnic de coordonare generală și Avizul nr. 14.582 din 26 octombrie 2004 al Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română“,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Ghid pentru proiectarea planurilor generale de aerodromuri“, indicativ GP 108-04, elaborată de Institutul de Proiectări pentru Transporturi Auto, Navale și Aeriene — IPTANA — S.A., prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă orice dispoziție contrară.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 15 februarie 2005.
Nr. 166.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5⁹48368¹016002